

Predestinarea și preștiința lui Dumnezeu

1 Petru 1.2

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 31.08.2021, Actualizat: 31.08.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1. Petru 1.2

1. Petru 1.2: ... aleși după știința dinainte [preștiința] a lui Dumnezeu, Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos: Har vouă și pace să vă fie înmulțite!

Predestinarea

Petru vorbește mai întâi despre acești credincioși iudei ca fiind „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu, Tatăl”. Ei fuseseră deci aleși sau selectați de Dumnezeu pentru a avea o relație deosebită cu Hristos în slava cerească, și anume ca o parte a unei noi societăți de oameni binecuvântați, pe care Dumnezeu i-a chemat - Biserica lui Dumnezeu. Această alegere este ceva pe care Dumnezeu a făcut-o „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4). Vedem din aceasta că, pentru ca binecuvântarea să ajungă la noi, ea trebuie să înceapă cu Dumnezeu, care este sursa oricărei binecuvântări.

Alegerea divină nu era ceva nou pentru acești iudei; ei erau parte din poporul ales al lui Israel. Dumnezeu „alesese” pe Israel pentru a-l aduce într-o relație deosebită de legământ cu El ca „popor sfânt” al Său (Deuteronomul 7.6-8). Petru, însă, vorbește aici de un alt fel de alegere. Alegerea lui Israel a fost un lucru *colectiv* și *național*, în timp ce această alegere este *personală* și *individuală*. Ea nu stă în legătură cu tatăl lor Avraam, așa cum era în cazul lui Israel, ci cu „Dumnezeu, Tatăl”.

Alegerea divină este probabil cea mai controversată doctrină din Noul Testament. Deși ea este adesea dezbătută printre creștinii credincioși, Petru și ceilalți scriitori ai Noului Testament nu se scuză pentru că îi învață. Ei vorbesc despre harul suveran și care alege al lui Dumnezeu așa cum este el de fapt: o realitate cunoscută și crezută printre apostoli. Fiecare credincios este recunoscător pentru aceasta, pentru că unde am fi fost noi dacă Dumnezeu nu S-ar fi gândit la noi în dragoste și nu ne-ar fi ales ca să fim binecuvântați?

Chestiunea litigioasă constă în următoarea argumentație: Dacă Dumnezeu a ales niște oameni pentru a-i binecuvânta, atunci neapărat cei pe care El nu i-a ales sunt destinați unei eternități în iad, pentru că El i-a trecut cu vederea când a făcut alegerea. Deoarece acest lucru este contrar naturii și caracterul lui Dumnezeu, care îi iubește pe toți oamenii și vrea binecuvântarea lor (Ioan 3.16; 1. Timotei 2.4), această învățătură este respinsă ca fiind falsă.

O explicație preferată, dar falsă, pe care mulți evanghelici o dau pentru harul lui Dumnezeu care predestinează provine dintr-o înțelegere greșită a „preștiinței” lui Dumnezeu. Ei spun că în veșnicia trecută Dumnezeu a cunoscut dinainte cursul timpului și apoi a știut dinainte cine va crede în Evanghelie și cine nu va crede, și că apoi i-a ales pe cei care vor crede în Evanghelie. Această idee, însă, dă omului mult merit nedrept pentru mântuirea sa. Aceasta presupune, că omul, în starea sa pierdută, are puterea de a-L alege pe Hristos pentru mântuirea sufletului său. Acest lucru intră în mod clar în conflict cu multe pasaje biblice care învață că omul căzut este atât de ruinat, încât nu are absolut nicio putere în el însuși de a veni la Hristos pentru a fi mântuit.

Adevărul este că omul, în starea sa decăzută, nici măcar nu este capabil să creadă în Evanghelie; Dumnezeu trebuie să-i dea credință pentru a face acest lucru (Efeseni 2.8). Sfânta Scriptură ne învață că omul, în starea sa naturală, este „mort” și de aceea nu poate auzi și nu pot răspunde la chemarea lui Dumnezeu prin Evanghelie (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13). Aceasta învață că omul nu este capabil să „primească” adevărul; adevărul este pentru el nebunie (1. Corinteni 2.14). De asemenea, ea ne învață că omul în starea lui naturală este „fără putere” (Romani 5.6) și de aceea nu poate „veni” la Hristos pentru a fi mântuit (Ioan 6.44,65). Dacă omul este lăsat să se descurce singur, el nu se va decide niciodată pentru Hristos, „pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8.7). De aceea această idee falsă despre alegere neagă stricăciunea totală a omului.

Se fac încercări în cadrul mântuirii de a armoniza harul suveran al lui Dumnezeu care predestinează cu responsabilitatea omului de a crede în Evanghelie, dar în acest caz se ajunge adesea la interpretări unilaterale. Adevărul este că ambele linii ale adevărului se desfășoară în paralel în toată Scriptura, fără să se întâlnească. Ca și cele două șine ale unei căi ferate: pentru ochii noștri, ele par să convergă în depărtare, dar bineînțeles că nu o fac. Deoarece căile lui Dumnezeu sunt „de nepătruns” (Romani 11.33), nu ar trebui să încercăm să aducem la unison aceste lucruri în mintea noastră, ci să le lășăm să rămână așa cum se găsesc în Sfânta Scriptură. Dumnezeu vrea ca noi să le cunoaștem și de aceea se află în Sfânta Scriptură, dar El nu ne-a cerut să le aducem la unison. El știa foarte bine că păcătoșii lăsați în voia lor nu se vor decide pentru Hristos, așa că El a mers mai departe și ne-a prevăzut pentru binecuvântare, alegându-ne. Într-un anumit moment al istoriei noastre am crezut în Evanghelie și am primit binecuvântarea mântuirii. Cum funcționează aceste lucruri împreună este dincolo de înțelegerea noastră umană.

Învățătura alegerii (predestinării) este cel mai umilitor adevăr din Biblie, pentru că ea el prezintă pe om ca fiind complet neajutorat și incapabil de a face ceva pentru el însuși. Ea este însă totodată unul dintre adevărurile din Biblie care Îl glorifică cel mai mult pe Dumnezeu. Deoarece El a făcut totul pentru noi în ceea ce privește mântuirea noastră, El primește, pe bună dreptate, toată onoarea și toată gloria! Chiar dacă noi nu înțelegem pe deplin aceste lucruri, adevărul referitor la alegerea divină ar trebui să ducă la proslăvire din inimile noastre.

Sfințirea Duhului

În al doilea rând, în mântuirea fiecărui om există lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt, care îi pune deoparte pe cei pe care Dumnezeu i-a ales, prin faptul că dăruiește viață divină prin nașterea din nou. Aceasta este o lucrare a Duhului într-o persoană înainte ca ea să fie curățită prin sângele lui Hristos și înainte de a fi mântuită. Este un act suveran al lui Dumnezeu, care are ca rezultat faptul că cei aleși sunt capabili să audă și să creadă în Evanghelie. Fără această lucrare inițială în om, nimeni nu ar fi mântuit. Astfel, Dumnezeu ne-a ales în veșnicia trecută pentru anumite binecuvântări, și a venit un moment în viața noastră când Dumnezeu a acționat prin Duhul Sfânt și cu puterea Sa de înviore a sădit viața (nouă) în noi (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13). Primirea vieții divine de către cei aleși îi separă pe aceștia de masa umanității, care se îndreaptă spre o eternitate pierdută (acesta este sensul sfințirii).

„Sfințirea Duhului” nu este aspectul practic [zilnic] al sfințirii în care credinciosul realizează tot

mai mult sfințenia în viața sa, prin aceea că el înlătură tot ceea ce este incompatibil cu sfințenia lui Dumnezeu (2. Corinteni 7.1; 1. Tesaloniceni 4.4-7; 5.23; 1. Petru 1.16). Ordinea în care adevărul este prezentat aici arată clar că el nu se referă la sfințirea practică [în viața de zi cu zi]. Sfințirea practică urmează după ce o persoană a fost stropită cu sângele lui Hristos și astfel mântuită; aici, însă, ea precede mântuirea. Este, așadar, lucrarea primară a lui Dumnezeu în suflet, înainte de a fi mântuit, prin care el este pus deoparte pentru binecuvântare, prin faptul că este făcut viu.

Hamilton Smith spune:

Sfințirea prin Duhul este o lucrare reală a Duhului Sfânt în noi, prin care devenim născuți din Duhul, în care El ne dă o viață nouă și o natură nouă.¹

William Kelly spune:

Există o adevărată și foarte importantă sfințire înaintea lui Dumnezeu, care însoțește prima [de început] înviorare a sufletului, când devenim născuți din apă și din Duh și purificați de necurăția naturală prin puterea Sa dătătoare de viață, înainte de a savura conștientizarea binecuvântată că Dumnezeu ne-a îndreptățit prin credința în Isus și în lucrarea Sa.²

Frank Binford Hole spune:

Alegerea Sa devine efectivă „prin sfințirea Duhului”. Ideea de bază a sfințirii este punerea deoparte pentru Dumnezeu, iar Duhul Sfânt este Acela care, prin acțiunea Sa dătătoare de viață în interior, îl pune deoparte pe cel care este obiectul acesteia.³

Mulți creștini nu au auzit niciodată că există o lucrare pregătitoare a Duhului în suflete, prin nașterea din nou, înainte ca o persoană să devină mântuită prin credința în lucrarea terminată a lui Hristos. Ei gândesc că nașterea din nou și mântuirea sufletului sunt unul și același lucru. Dacă ar fi întrebați, probabil că ar spune că o persoană este născută din nou atunci când crede în Domnul Isus Hristos. Însă acest lucru înseamnă „a pune carul înaintea boilor”. Adevărul este că o persoană nu crede în Domnul Isus pentru a se naște din nou, ci crede pentru că a fost născută din nou (Ioan 1.12,13; 1 Ioan 5.1). În ceea ce privește ordinea acestor lucruri, Dumnezeu precede și lucrează în mod suveran în om prin lucrarea sfințitoare a Duhului la nașterea din nou, prin care el primește în dar viața și credința în Evanghelie (Efeseni 2.5,8). De aceea nașterea din nou nu este rezultatul faptului că o persoană se întoarce la Dumnezeu și al credinței în Domnul Isus Hristos, ci este rezultatul faptului că Dumnezeu face parte în mod suveran de viața divină sufletului ei. Nașterea din nou este cea care face capabilă persoana să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință și să creadă în Domnul Isus pentru mântuirea sufletului ei. Într-un comentariu la această confuzie, J.N. Darby spune:

Nu trebuie să confundăm mântuirea manifestată și nașterea din Dumnezeu.⁴

Biserica a pierdut ideea de a fi mântuit. Oamenii gândesc că este suficient să te naști din nou.⁵

Există o serie de pasaje din Scriptură care ne arată că lucrarea sfințitoare a Duhului la nașterea din nou a unui om precede credința în Hristos pentru mântuirea sufletului său. Următoarele pasaje din Biblie confirmă acest lucru:

- Ioan 1.12,13: cei care „cred în Numele Lui” sunt aceia care au fost născuți (mai înainte) din Dumnezeu.
- Ioan 3.3-8,14-17: cu privire la ordinea în lucrarea lui Dumnezeu într-un suflet, Domnul a vorbit despre „a-deveni-născut-din-nou” prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, înainte ca El să vorbească despre „mântuirea” prin credința în Fiul lui Dumnezeu.
- Ioan 5.21,24: Domnul a vorbit despre lucrarea lui Dumnezeu de a dăruia viață sufletelor înainte ca El să vorbească despre credința lor în El spre viața veșnică.
- Ioan 6.44-47: Domnul a vorbit despre faptul că Tatăl îi atrage pe oameni, ceea ce este consecința nașterii din nou, înainte ca El să vorbească despre faptul că ei cred în El.
- Efeseni 3.1-5,8: când Pavel descrie lucrarea dragostei și îndurării lui Dumnezeu față de noi, el se referă mai întâi la lucrarea Sa de aducere la viață a sufletelor și apoi continuă să vorbească despre faptul că aceia, pe care Dumnezeu i-a adus la viață, vor deveni mântuiți „prin har” prin credință.
- 2. Tesaloniceni 2.13,14: Pavel a vorbit despre „sfințirea Duhului”, care este rezultatul nașterii din nou, înainte ca o persoană să creadă în adevărul Evangheliei.
- 1. Petru 1.22,23: curățirea sufletului prin ascultarea de adevărul Evangheliei este menționată ca rezultat al „nașterii din nou”.

Pentru acești credincioși iudei, cărora Petru le scria, aceasta era un nou tip de sfințire. Sfințirea pe care o cunoscuseră în iudaism era un lucru exterior, realizată prin ritualuri, prin care persoanele și lucrurile erau puse deoparte și deveneau apte pentru slujba preoțească (Leviticul 8). O sfințire lăuntrică prin nașterea din nou era ceva pe care ei nu-l știau, deși sfinții din Vechiul Testament erau născuți din Dumnezeu.

Ascultarea credinței

Până aici, Petru a atins partea suverană a adevărului, și anume alegerea prin Dumnezeu, Tatăl și sfințirea prin Duhul Sfânt; acum trecem la partea cealaltă, și anume, responsabilitatea omului de a crede în Evanghelie. Acest lucru duce la faptul că omul este stropit cu sângele lui Hristos și devine mântuit. De aceea, Petru continuă să menționeze o a treia verigă în acest lanț: „spre ascultare [lui Isus Hristos]”. Aceasta este o aluzie la „ascultarea credinței”, pe care fiecare om trebuie să o aibă, dacă vrea să primească binecuvântarea mântuirii (Romani 1.5; 6.17; 10.16; 15.18; 16.26; 2. Tesaloniceni 1.8; 1. Petru 1.22; 4.17).

Petru spune: „spre ascultarea [lui Isus Hristos]”, deoarece lucrarea sfințitoare a Duhului în

nașterea din nou are ca rezultat faptul că persoana ascultă de Evanghelie și devine mântuită. Ascultarea credinței este răspunsul potrivit al aceluia în care Dumnezeu a făcut o lucrare în suflet. Dar această ascultare nu înseamnă doar a asculta de chemarea Evangheliei. Ea începe acolo - și acesta este motivul pentru care Petru pune „ascultarea” înainte de „stropirea cu sângele lui Isus Hristos” - dar ea include și o viață de ascultare, după ce persoana a fost salvată (mântuită). Observă: el spune că aceasta este ascultarea „lui [of]” Isus Hristos - nu „de”, așa cum multe traduceri moderne o redau în mod eronat (Nota traducătorului: în niciuna din versiunile Bibliei în limba română nu este *redată explicit* ideea aceasta!). Adică, tipul de ascultare văzut la credincios are caracterul ascultării Domnului când El a umblat aici în lume. Prin urmare, suntem sortiți să ascultăm așa cum a ascultat Hristos.

Pentru acești iudei convertiți, aceasta era o formă nouă de ascultare. Ascultarea cu care erau familiarizați în vechea epocă [sub Lege] era o chestiune legalistă, impusă națiunii Israel la Sinai. Ascultarea creștină, despre care vorbește Petru aici, este o ascultare care vine dintr-o inimă câștigată de dragostea lui Dumnezeu (Ioan 14.15; 1 Ioan 4.19; 5.1-3).

Stropirea sângelui lui Isus Hristos

A patra verigă din acest lanț este aplicarea sângelui lui Hristos la inima și conștiința credinciosului, prin care acesta devine curățat de vina păcatelor sale și mântuit (Evrei 9.14).

Sângele lui Hristos care a fost „vărsat” (Luca 22.20) nu este același lucru cu sângele lui Hristos care a fost „stropit” (Evrei 10.22). Faptul că sângele Său a fost vărsat este un lucru literalmente, care s-a întâmplat pe crucea de la Golgota acum aproape două mii de ani, în timp ce stropirea cu sângele Său este o expresie figurativă, care se referă la credința creștinului credincios care își însușește lucrarea terminată a lui Hristos și este astfel curățit de păcatele sale (1 Ioan 1.7; Apocalipsa 1.5; 7.14). Vărsarea de sânge este prevederea pe care Dumnezeu a luat-o pentru noi prin lucrarea lui Hristos pe cruce. Stropirea este rezultatul acceptării prin credință a acestei lucrări, prin care devenim mântuiți. Diferența dintre aceste două lucruri este exemplificată simbolic prin mielul pascal (Exodul 12). Mielul a fost sacrificat și sângele său a fost colectat într-un vas, dar israeliții trebuiau să-l stropească pe stâlpii ușilor caselor lor înainte ca ei să fie păziți de judecata care urma să se abată asupra Egiptului. Deci, sângele din vas era prevederea lui Dumnezeu pentru popor, iar stropirea sângelui pe casele lor era folosirea personală a acestuia.

Acești iudei credincioși erau familiarizați cu stropirea cu sânge. Ei o știau de la Paștele din Egipt. Această sărbătoare era celebrată de popor în fiecare an și era una dintre cele mai importante sărbători ale lor. Dar însușirea lucrării lui Hristos prin credință, prin care un om este curățat de păcatele sale și eliberat de judecata veșnică, era ceva nou pentru ei.⁶ O conștiință curățită, care rezultă din credința în lucrarea terminată a lui Hristos, prin care sufletul credinciosului este în ordine cu Dumnezeu (Evrei 9.14), este, de asemenea, un lucru pe care credincioșii din Vechiul Testament nu-l cunoșteau. Ei au locuit în nesiguranță cu privire la păcatele lor și se temeau că ar putea fi aduși la judecată în orice moment (compară între altele cu Psalmul 25.7). De aceea, ceea ce vorbește Petru aici este ceva mult mai binecuvântat decât cea ce aveau credincioșii înainte ca mântuirea să fie realizată prin Hristos.

Acest lanț împătrit al acțiunii divine, pe care Petru l-a trasat în istoria acestor credincioși dragi, este ceva care se aplică tuturor creștinilor credincioși, fie că sunt iudei sau dintre națiuni.

După ce el a urmărit această evoluție în acești credincioși, care a dus la mântuirea lor, el dorește apoi ca „harul” și „pacea” să se „înmulțească” în ei, astfel încât ei să umble așa cum vrea Dumnezeu ca ei să umble, și astfel să-L slăvească pe Hristos în această lume.

[Die Auserwählung und Vorkenntnis Gottes](#)

Tradus din *The First Epistle of Peter*,
First E-Book Edition – Martie 2019
Versiunea 1.2

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] H. Smith, *The Epistles of Petrus*, pag. 5.

[2] W. Kelly, *The Epistles of Peter*, pag. 14.

[3] F.B. Hole, *Epistles*, Bd. 3, pag. 98.

[4] J.N. Darby, *Letters*, vol. 3, pag. 118.

[5] J.N. Darby, *Collected Writings*, vol. 28, pag. 368.

[6] Moartea lui Hristos ca Miel al lui Dumnezeu era realmente împlinirea sărbătorii de Paști: 1. Corinteni 5.7; 1. Petru 1.19.